

'Hart van Maha Prajna Paramita' - soetra

Toen Avalokiteshvara Bodhisattva innig prajna paramita beoefende, zag ze duidelijk dat de vijf skandhas leeg zijn en zo bevrijdde ze alle lijden en pijn.

Shariputra, vorm is niets anders dan leegte, leegte niets anders dan vorm. Vorm zelf is leegte. Leegte zelf is vorm. Zo is het ook met gewaarwordingen, waarnemingen, neigingen en bewustzijn. Shariputra, alle dharmas zijn gekenmerkt door leegte, niet voortgebracht en niet te niet gedaan, niet zuiver en niet onzuiver, niet toenemend en niet verminderend. Daarom, gegeven de leegte, is er geen vorm, geen gewaarwording, geen waarneming, geen neiging en geen bewustzijn. Geen oog, geen oor, geen neus, geen tong, geen lichaam en geen geest. Geen beeld, geen klank, geen geur, geen smaak, geen voelen en ook geen indruk in de geest. Geen veld van waarneming tot geen veld van bewustzijn. Geen ontwetend zijn, geen einde aan onwetend zijn tot geen ouderdom en dood. Geen einde van ouderdom en dood, geen lijden, geen oorzaak en geen opheffing van lijden, geen weg, geen inzicht en geen bereiken. In geen bereiken verlaat de bodhisattva zich op prajna paramita en zo versluiert geen hindernis de geest. Geen hindernis, dus ook geen angst. Ver voorbij alle begoochelingen, verwerkelijkt men nirvana.

Alle boeddhas in verleden, heden en toekomst verlaten zich op prajna paramita en bereiken daardoor volledig en volkomen de hoogste verlichting.

Daarom, ken dan prajna paramita als de grote, heilige mantra, de stralende mantra, de hoogste en onvergelykbare mantra die alle lijden lenigt en waar is, geen verzinsel. Daarom verkondig de mantra van prajna paramita die luidt: 'Gate Gate Paragate Parasamgate Bodhi Svaha!'

De identiteit van veelheid en eenheid

Het wezen van de grote wijze uit India werd op intieme wijze overgedragen van West naar Oost. Mensen zijn helder of verward, maar de Weg kent geen zuidelijke of noordelijke leraar. De geheime bron is klaar en doorschijnend, zijn vertakkingen zijn duister en stromen overal. Aan het relatieve gehecht zijn is illusie, het zien van het absolute is nog geen verlichting. Al het subjectieve en al het objectieve zijn tegelijkertijd wederzijds verbonden en volkomen zelfstandig. Oneindig verbonden en vrij bewegend, verblijven ze toch in hun eigen positie. Vorm verdeelt de eenheid. Geluid geeft aanleiding tot aangename en onaangename gevoelens. In duisternis zijn beter en slechter niet te onderscheiden, in helderheid is het zuivere

en onzuivere duidelijk te zien. De vier elementen hernemen ongedwongen hun natuur, zoals een kind kan vertrouwen op zijn moeder. Vuur is warm, wind waait, water is nat, de aarde hard. Ogen zien, oren horen, de neus ruikt, de tong proeft. Alle zijn zelfstandig, maar de verschillende bladeren komen van dezelfde wortel. Oorzaak en gevolg komen voort uit dezelfde bron. Hoog en laag worden relatief gebruikt. In feite is er duisternis in helderheid, maar je moet de duisternis niet willen ontmoeten. Er is helderheid in duisternis, maar zoek niet naar die helderheid. Duisternis en helderheid horen bij elkaar, zoals de linker en de rechter voet bij het lopen. Elk van de tienduizend dingen heeft van nature zijn eigen waardevolle functie, waarvan je het natuurlijk functioneren met betrekking tot alle andere dingen zou moeten zien. Het alledaagse bestaan hoort bij het ondoorgrondelijke zoals een deksel op een pot. Het ondoorgrondelijke harmonieert met het alledaagse zoals twee pijlen elkaar treffen in de lucht. Deze woorden tonen de Grote Werkelijkheid. Voor een oordeel is geen maatstaf toereikend. Als je de Weg niet ziet, zie je hem ook niet als je hem gaat. Als je de Weg gaat, is hij noch nabij, noch veraf. Wanneer je de Weg uit het oog verliest, ben je er mijlen van verwijderd. Vol respect zeg ik tot hen die verlicht wensen te worden: verspil geen tijd, dag of nacht.